

РЕШЕНИЕ

№ 417

гр. гр. Димитровград, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДИМИТРОВГРАД в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Гургана Т. Стоянова Денчева

при участието на секретаря В. Ив. Г.
като разгледа докладваното от Гургана Т. Стоянова Денчева Гражданско
дело № 20235610100519 по описа за 2023 година

В исковата молба ищецът твърди следното: Подзащитният ми е страна по Договор за кредит от 15.06.2022г., подписан с ответното дружество ЮтеКредит България ЕООД. Съгласно Договор за кредит от 15.06.2022г. подзащитният ми трябва да върне сумата по кредита в общ размер на 2335 лева, при сума на получаване 1500 лева, при лихва от 500 лева и еднократна такса за разглеждане в размер на 389,88 лева. Съгласно Договор за кредит от 15.06.2022г., доверителят ми следва да заплати и еднократна такса за разглеждане в размер на 389,88 лева. Доверителят ми започва да получава СМС-съобщения и телефонни обаждания, като доказателство за това предоставям един СМС от изпратените, в който от доверителят ми се изисква да заплати сумата от 2335 лева, в противен случай, ще бъдат стартирани съдебни действия срещу него. Считам, че Договор за кредит от 15.06.2022г., е нищожен на основание чл.26, ал. 1 от ЗЗД, вр. с ЧЛ.22 от ЗПК, вр.с чл.10 и чл.11 и чл.19 ал.4 от ЗПК. В условията на евентуалност считам, че еднократна такса за разглеждане в размер на 335 лева по Договор за кредит от 15.06.2022г. е нищожна на основание чл. 26, ал. 1 пр.3 от ЗЗД и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл.10а, чл.21 ал.1 и чл.33 от ЗПК, както и по чл. 143, ал.1 и чл.146 от ЗЗП, съображенията ми за това са следните: На първо място. Договор за кредит от 15.06.2022г., е нищожен на основание чл.26 ал.1 от ЗЗД, вр. с ЧЛ.22 от ЗПК, вр.с чл.10 от ЗПК, тъй като договорът е за предоставяне на финансови услуги от разстояние и попада в приложното поле на ЗПФУР и ЗЕДЕУУ. Считам процедура не е спазена, тъй като ответникът не е изпълнил императивно вмененото му задължение да предостави на потребителя/доверителяката ми изискуемата предоговорна

информация, ответникът не е получил валидно съгласие на потребителя/доверителката ми за сключван и допълнението на договора, както и за условията, при които последната може да се откаже от него. Съгласно чл.6, ал.1 от ЗПФУЗ договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, е всеки договор, сключен между добавчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние. Съгласно чл.18, ал.1 т.3 и ал.3 ЗПФУР при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора. За доказване на изявления, отправени съгласно този закон, се прилага чл.293 от ТЗ, а за електронни изявления- Законът за електронния документ и електронния подпис /сега Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги/.. Съгласно чл.18; ал.2 от ЗПФУР за доказване на електронните Изявления е приложим ЗЕДЕП, в който е предвидено , че документът, подписан с електронен подпис, се приравнява на подписан, с материален такъв. На доверителката ми никога не е предоставяна преддоговорна информация, никога не ѝ е "предоставян и договор за тфедит; който да подпише, било с електронен подпис, било то на хартия. На следващо място, процесния договор не отговаря на изискванията на чл.11 ал.1 Т.10 от ЗПК. Разпоредбата на чл.П ал.1 т.Ю от ЗПК сочи, че договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Годишният процент на разходите следва да включва всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и . възнаградителната лихва и се изчислява по специална формула. Спазването на това изчисление, дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. В Договор за кредит от 15.06.2022г е посочена само абсолютна стойност на ГПР. Липсва ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият/. Съобразно разпоредите на ЗПК, годишният процент на разходите, изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В настоящият случай не става; ясно какво точно е включено в процента на ГПР, освен лихвата, доколкото е предвидена дължимостта на такса. Не става ясно дали същите са отразени в ГПР. Не става ясно, изобщо какво все включва в ГПР. В случая, в договора за кредит яснота досежно тези обстоятелства липсва. Следва да се има предвид, че ГПР е

величина, чийто алгоритъм е императивно заложен в ЗПК и приемането на методика, налагаща изчисляване на разходите по кредита по начин, различен от законовия, е недопустимо. Тези съставни елементи обаче, какго бе посочено и по-горе, остават неизвестни, при което се създават предпоставки кредиторът да ги кумулира, завишавайки цената на ресурса. Не става ясно какво се включва в общите разходи за потребителя, настоящи или бъдещи, доколкото е предвидена дължимост и на такса. От изложеното не може да се направи еднозначен извод, че разходите са включени при формиране на ГПР, нито че същите са изключени. Ето защо, не е ясно по какъв начин е формиран, неясни са какго компонентите, така и математическият алгоритъм, по който се формира годишното оскъпяване на заема. След като кредиторът; при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпяват, следва по разбираем за потребителя начин да посочи какво точно е включено в тях. Именно и поради това. Договор за кредит от 15.06.2022г е нищожен, поради неспазване на изискването на чл. 11 ал. 1 т. 10 от ЗПК. Наред с това Договор за кредит от 15.06.2022г е нищожен и поради неспазване на разпоредбата на чл.19 ал.4 от ЗПК, а от там и на действителния размер на ГПР, чл.11 ал.1 т.Ю, вр. с ЧЛ.22 от ЗПК, тъй като сумата която се претендира за еднократна такса в размер на 389,88 лева не е включена в ГПР и ГЛП. В договора за кредит е посочен ГПР, но чрез включването на възнаграждението за такса към ГПР и ГЛП, то действителните такива биха нараснали двойно, та дори и повече, с което потребителш' е въведен в заблуждение относно стойността на разходите, които'ще прави по обслужването на кредита. С предвиждането за заплащане на тази такса се заобикаля и разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК. В условията на евентуалност, считам че еднократна такса за разглеждане в размер на 335 лева по Договор за кредит от 15.06.2022 е нищожна на основание чл.26 ал.1 пр.3 от ЗЗД, чл. 143 ал.1 и чл.146 от ЗЗП, като съображенията ми за това са следните: На първо място, възможността за събиране от потребителя на такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора, е регламентирана в разпоредбата на чл.10а, ал.1 ЗПК (нов - ДВ, бл.35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.). Законът не допуска кредиторът да изисква заплащането на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на. кредита. - чл.10а, ал.2 ЗПК. Допълнителната такса предвиждаща заплащането на еднократна такса в размер на 389,88 лева е нищожна, тъй като чрез същата се води до заобикаляне на ограничението на чл. 19, ал.4 от ЗПК е в явно противоречие с чл. 1 Оа от ЗПК. На следващо място, в правната доктрина и съдебна практика безспорно се приема, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал. 1, предл.3 то, вр. от ЗЗД е налице именно, когато се нарушава правен принцип било той изрично формулиран или пък проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби. В този смисъл е практика на ВКС /Решение №4/2009г. по т.д. №395/2008г.. Решение №1270/2009г. по гр.д. №5093/2007г., определение №877 по т.д. №662/2012г. и др/. Такъв основен принцип е добросъвестността в

гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Тъй като става дума за търговска сделка, нормата от ТЗ, чрез която е прокаран този принцип е чл.289 от ТЗ, но общите правила на ЗЗД също намират приложение- чл.8, ал.2 и чл.9 от ЗЗД. Според задължителната практика на ВКС преценката дали е нарушен някой от посочените основни правни принципи се прави от съда във всеки конкретен случай, за да се даде отговор на въпроса дали уговореното от страните води до накърняване на добрите нрави по смисъла на чл.26 ал.1,предл.3 от ЗЗД.Поради накърняването на принципа на „добри нрави" по смисъла на чл. 26, ал.1, пр. 3 от ЗЗД се достига до значителна не еквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до zlepоставяне на интересите на подзащитния ми с цел извличане на собствена изгода на кредитора.В допълнение, таксата в размер на 389,88 лева е нищожна като противоречаща на добрите нрави и принципа на съразмерността, тъй като сумата която се претендира чрез нея се нарушава принципа на добросъвестност и справедливост.

В срок и от името на ответника „ЮтеКредит България“ ЕООД , чрез процесуален представител е депозиран отговор иа искова молба предявена пред Районен съд, чрез адвокат Д. М., в която се твърди следното:Съобразно посоченото в исковата молба, ищецът твърди, че Договор за кредит от 15.06.2022 г. е нищожен на основание чл.26, ал.1 от ЗЗД, в условията на евентуалност твърди че таксата за разглеждане е нищожиаиа осиваиие чл.26, ал.1, ир.3 от ЗЗД.Моля съдът да признае за безспорни следните факти и обстоятелства, а именно че на 15.06.2022 г. е сключен Договор за кредит №: L300774 между „ЮтеКредит България“ ЕООД и Р. Г. Д. за сума в размер на 1500 лева, като същата е усвоена на 15.06.2023 г.Считаме, че предявеният иск срещу „Ю|еКреди1 България“ ЕООД с процесуално недопустим, поради липса на правен интерес. Кредитополучателят е получил кредит от дружеството и в срок от 14 дни НС е упражнил правото си на отказ, ползвал е кредита и не с имал възражения, относно договорните отношения. В случая не съществува правен спор между страните, поради което и липсва правен интерес от страна на ищеца за завеждане на делото. Недопустимо е при наличието на предоставена правна защита иа потребителя по реда па ЗЗП и ЗПК, същия да бъде поощрявай за бездействието си, от което биха произтекли имуществени вреди за кредиторите, подобни действия биха могли да бъдат предпоставка за злоупотреба с права. Моля съдът да се произнесе по допустимостта па иска, като се мотивира относно наличието на злоупотреба с права, както и неупракснското право на отказ в рамките па 14 дни. Считаме, че предявените искове срещу „ЮтеКредит България^* ЕООД са изцяло неоснователени, поради следните съображения:На 15.06.2022г. е сключен Договор кредит №: L300774 между „ЮтеКредит България“ ЕООД и Р. Г. Д., за сума в размер на 1500 лева, със срок на погасяване до 15.06.2024 г., при фиксиран лихвен процент 20%. Договорът е подписан от разстояние, при

спазване изискванията на ЗПФУР, ЗЕДЕУУ и съгласно представената процедура, а именно; Клиентът е кандидатствал за отпускане на потребителски паричен кредит чрез заявка онлайн на интернет страницата на кредитора www.iutecredit.bff. При кандидатстването за потребителски кредит, - заявителят е предоставил лични данни, посочил е желания размер на кредита, - срока и а кредита, наименованието на кредитния продукт, условията при които желае да ползва кредита. Тъй като заявката е направена от разстояние, клиентът е потвърдил електронно и се е съгласил с Декларация за обработка на личните данни, получил е и се е запознал с предоговорната информация по чл. 8. от ЗПФУР, запознал се е и е приел Рамково споразумение на ЮтеКредит България ЕООД за предоставяне на парични потребителски кредити на „ЮтеКредит България“ ЕООД чрез мобилното приложение. Договорът за кредит е подписан чрез мобилното приложение MyluteApp, чрез използване на електронния сертификат на Клиента, съхраняван в устройството (телефона) на клиента, като за целта е използван деклариран от Клиента телефонен номер, където „ЮтеКредит България“ ЕООД е изпратило уникална еднократна парола (ОТР код). Полученият ОТР код е въведен от Клиента в рамките на 3 минути в показаната му подстраница и тъй като е съвпаднал с този, изпратен от Кредитора, Договорът за кредит е подписан на 15.06.2022, в 17:59:57,-с код 3019, въведен от +359879201903/ съгласно стр.2 от Договора/. Договорът е сключен при спазване условията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, сключен е със средства за комуникация от разстояние, по електронен път. Изискванията за предоставяне на финансови услуги от разстояние са регламентирани в Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/, като според чл. 6 Договорът за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средство за комуникация - едно или повече / в § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР е посочено, че "средство за комуникация от разстояние" това е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя/. Електронният документ се приравнява на писмен документ - чл.3, ал.2 от ЗЕДЕУУ. На основание чл.5 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /ЗЕДЕУУ/, страните са се съгласили да бъдат обвързани от електронни изявления, отправени една спрямо друга/ съгласно Общите условия/Рамково споразумение на ЮтеКредит България ЕООД за предоставяне на парични потребителски кредити/. На основание чл.13, ал.4 от ЗЕДЕУУ страните приемат, че всички изявления по повод кандидатване, сключване, изпълнение и прекратяване на договор за кредит помежду им, подписани с обикновен или усъвършенстван подпис ще имат значение на саморъчно подписани изявления/ съгласно Общите условия/Рамково

споруазумение на ЮтеКредит България ЕООД за предоставяне на парични иогребигелски кредити/. Закона за ногребигелски кредит допуска договорът за потребителски кредит да бъде сключен от разстояние, като в този случай съгласно чл. 5, ал. 9, кредиторът предоставя на потребителя стандартния европейски формуляр съгласно приложение 2 и във връзка с чл. 5, ал. 13. Договорът за кредит вкл. 11предоговорната информация. Общите условия са подписани електронно, написани са на ясен и разбираем език, при шрифт отговарящ на изискуемия по ЗПК.Неоснователно е твърдението на ищеца, че с Договорът за кредит с недействителен на основание чл.22 от ЗПК във връзка с чл.11.ал.1, т.9, т. 11., т.Юот ЗПК . На стр. 1 от Договора за кредит е изрично посочено, че лихвеният процент е фиксиран и е в размер на 20%, период на олихвяване 24 месеца. Отделно в Част III. Разходи по кредита, т. 1 от Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити е посочен лихвения период и условията за прилагането му. На стр. 3 от Договор за банков кредит с посочен погасителния план, с изрично посочени падежни дати, месечни вноски, главница, лихва, такса. Съгласно втори на втора страница от Договор за кредит „Освен ако не е изрично посочено тук. Страните разбират и се съгласяват, че всички права и задължения, предписани в Рамковото споразумение.Така в Т.8 раздел „Лихви“ от Рамковото споразумение е уредено както следва:Кредиторът има право да получава лихва и/или други такси, уговорени в Договора за кредит.Клиентът заплаща лихвите и/или другите такси при условията, договорени в Договора за кредит и в съответствие с Погасителния план. Договорената лихва се изчислява от датата на подписване на Договора за кредит.Лихвата се изчислява ежемесечно на месечна база, по метода на простата лихва, върху остатъчния размер на кредита. Законната лихва за забава върху просрочената сума, по време на действие на Договора, се дължи заедно с и независимо от неначисляваната възнаградителна лихва. 3.Предявен е иск с правно основание чл.26 ал.1 от ЗЗД, вр.чл.22 от ЗПК, вр.чл.10 и чл.11, чл.19 ал.4 от ЗПК и евентуално предявен иск с правно основание чл.26 ал.1 пр.3 от ЗЗД, вр.чл.10а, чл.21 ал.1 и чл.33 от ЗПК, както и по чл.143 ал.1 и чл.146 от ЗЗП.

В отговора на ответника по исковата молба, същият прави ВЪЗРАЖЕНИЕ за ПРИХВАЩАНЕ в случай, че искът е допустим, основателен за прихващане на вземане на „ЮтеКредит България" по Договор за кредит №: L300774 от 15.06.2022 г., сключен между „ЮтеКредит България" ЕООД и Р. Г. Д., което към г. е в размер на: Изискуема главница в размер на 1500 лева / хиляда и петстотин лева/, Изискуема възнаградителна лихва в размер на 64.66 лева / шестдесет и четири лева и шестдесет и шест стотинки/ за периода от 15.07.2022 г. до 03.09.2023 г.; Изискуемо обезщетение за забава в размер 122.05 лева / сто двадесет и два лева и пет стотинки/ за периода от 15.07.2023 г. до 29.06.2023г.; Такса в общ размер на 301 лева /триста и един лева/,

начислени съгласно чл. 14.1.2. от Рамково споразумение част от Договор за кредит, във връзка с чл. 11, т.15, т.17 и чл.19, ал.3 от ЗПК, законна лихва за забава за периода от датата на подаване в съда до изплащане на вземането; както и при условията на евентуалност, в случай, че съдът счита че направеното възражение за прихващане е недопустимо/неоснователно, с настоящия отговор на искова молба предявяват насрещен иск за вземането по Договор за кредит №: L30Q774 от 15.06.2022 г., сключен между „ЮтеКредит България“ ЕООД и Р. Г. Д., което към 29.06.2022г е в размер на: Изискуема главница в размер на 1500 лева / хиляда и петстотин лева/; Изискуема възнаградителна лихва в размер на 64.66 лева / шестдесет и четири лева и шестдесет и шест стотинки/ за периода от 15.07.2022 г. до 03.09.2023 г.; Изискуемо обезщетение за забава в размер 122.05 лева / сто двадесет и два лева и пет стотинки/ за периода от 15.07.2023 г. до 29.06.2023г.; Такса в общ размер на 301 лева /триста и един лева/, начислени съгласно чл. 14.1.2. от Рамково споразумение част от Договор за кредит, във връзка с чл. 11, т.15, т.17 и чл.19, ал.3 от ЗПК, законна лихва за забава за периода от датата на подаване в съда до изплащане на вземането. Петитум на насрещен иск: Да се осъди Р. Г. Д. да заплати на ЮтеКредит България ЕООД следните суми по Договор за кредит №: L300774 от 15.06.2022 г ., а именно: Изискуема главница в размер на 1500 лева / хиляда и петстотин лева/; изискуема възнаградителна лихва в размер на 64.66 лева / шестдесет и четири лева и шестдесет и шест стотинки/ за периода от 15.07.2022 г. до 03.09.2023 г. ; изискуемо обезщетение за забава в размер 122.05 лева / сто двадесет и два лева и пет стотинки/ за периода от 15.07.2023 г. до 29.06.2023г. ; Такса в общ размер на 301 лева /триста и един лева/, начислени съгласно чл.14.1.2. от Рамково споразумение част от Договор за кредит, във връзка с чл.11, т.15, т.17 и чл.19, ал.3 от ЗПК, законна лихва за забава за периода от датата на подаване в съда до изплащане на вземането.

В срока по [чл. 131 ГПК](#) Р. Д. оспорва насрещния иск поради твърдяна от него недействителност на процесния договор. Налице било скрито оскъпяване на кредита с оглед начислени редица такси за допълнителни услуги във връзка с договора, включително и такса за разглеждане, които такси не били включени при формирането на ГПР по договора.

Съдът намира, че ответникът прави недопустимо възражение за

прихващане с претендирани от него вземания по процесния договор, имайки предвид, че в случая е предявен неосъдителен иск, а установителен иск, тоест със спорния предмет на делото не може да

бъде извършено прихващане. С протоколно определение съдът е допуснал за съвместно разглеждане в настоящото производство насрещен иск депозиран от ответника „ЮтеКредит България“ ЕООД срещу Р. Г. Д. при условията на евентуалност за вземането по Договор за кредит №: L300774 от 15.06.2022 г., сключен между „ЮтеКредит България“ ЕООД и Р. Г. Д., което към 29.06.2022г е в размер на: Изискуема главница в размер на 1500 лева / хиляда и петстотин лева/; изискуема възнаградителна лихва в размер на 64.66 лева / шестдесет и четири лева и шестдесет и шест стотинки/ за периода от 15.07.2022 г. до 03.09.2023 г. ; Изискуемо обезщетение за забава в размер 122.05 лева / сто двадесет и два лева и пет стотинки/ за периода от 15.07.2023 г. до 29.06.2023г. ; Такса в общ размер на 301 лева /триста и един лева/, начислени съгласно чл. 14.1.2. от Рамково споразумение част от Договор за кредит, във връзка с чл.11, т.15, т.17 и чл.19, ал.3 от ЗПК, с петитум на насрещен иск: Да се осъди Р. Г. Д. да заплати на ЮтеКредит България ЕООД следните суми по Договор за кредит №: L300774 от 15.06.2022 г. , а именно: Изискуема главница в размер на 1500 лева / хиляда и петстотин лева/; изискуема възнаградителна лихва в размер на 64.66 лева / шестдесет и четири лева и шестдесет и шест стотинки/ за периода от 15.07.2022 г. до 03.09.2023 г. ; изискуемо обезщетение за забава в размер 122.05 лева / сто двадесет и два лева и пет стотинки/ за периода от 15.07.2023 г. до 29.06.2023г. ; Такса в общ размер на 301 лева /триста и един лева/, начислени съгласно чл.14.1.2. от Рамково споразумение част от Договор за кредит, във връзка с чл.11, т.15, т.17 и чл.19, ал.3 от ЗПК, законна лихва за забава за периода от датата на подаване в съда до изплащане на вземането.

Допуснал е изменение на евентуално предявеният иск за нищожност от ищеца по главния иск на еднократната такса за разглеждане по Договор за кредит от 15.06.2022 г., като увеличил размера от 335 лева на 389,88 лева.

От събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Неоснователен е доводът на ответника, че предявеният иск бил недопустим при липса на правен интерес за ищеца, който не упражнил правото си на отказ в 14-дневен срок и ползвал кредита без възражения. По правило установителният иск за нищожност на договорни клаузи не се

погасява по давност и служи за създаване на яснота и определеност в отношенията между страните по договора за кредит, в частност за установяване дали съответни договорни клаузи са валидни и пораждат правно действие между същите страни, които в този случай следва да съобразяват процесуалното и извънпроцесуалното си поведение с произнасянето на съда по този въпрос, обективизирано във влязъл в сила краен акт по същество на спора. Поради това за ищеца съществува правен интерес да предяви иска по [чл. 26 ЗЗД](#).

По първоначалния иск по [чл. 26, ал. 1 ЗЗД](#) ищецът следва да докаже сключен между него и ответника договор за паричен заем със соченото в исковата молба съдържание, а ответникът – че процесният договор съдържа валидни и равноправни клаузи, както и своите възражения. По насрещните искове ищецът „ЮтеКредит България“ ЕООД следва да докаже: Наличието на валидно облигационно правоотношение между страните въз основа на договор за потребителски кредит; Усвояване на главницата по кредита в пълен размер от ответника; Размерът и изискуемостта на процесните вземания. В доказателствена тежест на ответника при установяване на горните обстоятелства е да докаже погасяване на дълга, както и своите искания и възражения.

По делото е отделено за безспорно, че между страните е сключен от разстояние договор за кредит от 15.6.22 г. при уговорен ГПР от 49.6 %, по силата на който ищецът е усвоил сумата от 1 500 лв., със срок на погасяване от 24 месеца, като в договора е уговорено, че ищецът дължи и такса за разглеждане от 389.88 лв. Процесният договор за кредит е с характер на потребителски договор на основание § 13, т. 1 ЗЗП, съгласно чиято разпоредба „потребител“ е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не се предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Не са налице данни, опровергаващи потребителския характер на договора за финансиране и задоволяване на нуждата от потребителски блага. Неоснователен е доводът на ответника, че процесната такса за разглеждане не била такса за усвояване, каквото не била начислявана и удържана от ищеца при сключването на процесния договор за кредита. Съгласно процесния договор таксата за разглеждане се дължи в деня на подписване на индивидуалния договор за кредит, като същата такса в размер на 389.88 лв. бива възстановена от кредитополучателя с дължимите месечни вноски съгласно погасителния план, приложение към процесния договор за кредит, в който е предвидено, че с оглед избягване на всякакви съмнения таксата за разглеждане се дължи изцяло при предсрочно погасяване на кредита и при предсрочно прекратяване на договора независимо от причината за прекратяването. С [чл. 10а, ал. 1 ЗПК](#) се цели покриване на административни разходи на кредитора при предоставяне на допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но различни от

основната услуга по предоставяне на кредит. Такива допълнителни услуги не са действията по предоставяне и управление на кредита, които са безплатни за потребителя съгласно [чл. 10а, ал. 2 ЗПК](#) (Решение №3991 от 4.06.2019 г. на СГС по в. гр. д. № 16508/2018 г.; Определение от 30.09.2020 г. по ч.гр.д. № 7500/2020 г. на СГС; Определение от 31.07.2019 г. по ч.гр.д. № 9557/2019 г. на СГС; Определение по ч.гр.д. № 6835/2018 г. на СГС). Процесната клауза противоречи на разпоредбата на [чл. 10а, ал. 2 ЗПК](#), според която кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита, а в случая кредитодателят изисква заплащане на допълнителна такса за отпускане на кредита с оглед неговото по-бързо усвояване от кредитополучателя. Уговорката за заплащане на такса за бързо разглеждане на искането за отпускане на кредит е нищожна, както и неравноправна клауза по смисъла на чл. 146 ЗЗП. При договора за заем основното задължение на заемателя е да върне на падежа заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва. Процесната клауза въвежда възникването на допълнително задължение за заемателя не при неизпълнение на главното задължение (задължението за връщане на получения заем), а във връзка с по-бързо отпускане на кредит. Това създава предпоставки за неоснователно обогатяване и противоречи на принципа за справедливост и Д.те нрави, което води до нищожност на клаузата. Основателен е ищцовият довод, че с уговорената клауза се цели заобикаляне на законово предвидения максимален размер на ГПР съгласно [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#). Съгласно [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#) годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България. Следователно лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Клаузите в договор, надвишаващи определенията по ал. 4 размери са нищожни арг. [чл. 19, ал. 5 ЗПК](#). Така уговореното възнаграждение има значението на „скрита възнаградителна лихва“, която не е включена в оскъпяването на ползваната сума и която води до нарушение на императивната разпоредба на [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#), а това от своя страна обуславя нищожност на уговорката за плащане на това възнаграждение и липса на основание за дължимост на това вземане ([чл. 19, ал. 5 ЗПК](#) и Решение № 24 от 10.01.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 7108/2021 г., Решение № 264616 от 09.07.2021 г. по в.гр.д. № 9991/2020 г. по описа на СГС, Решение № 260628 от 21.02.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 2806/2021 г.).

Сам ответникът признава, че таксата за разглеждане била включена в ГПР, а по гореизложените съображения ГПР не бива да бъде формиран от сума за такса за разглеждане. Макар формално договорът за паричен заем да покрива изискуеми реквизити по [чл. 11, ал. 1 ЗПК](#), вписаните параметри не съответстват на изискуемото съдържание по т. 10 - годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез

императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето - чл. 22 ЗПК. В този смисъл, като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит, кредитодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, което обосновава извод за недействителност на договора за кредит на основание [чл. 22 от ЗПК](#) поради неспазването на изискванията на чл. 11, т. 10 и 11 ЗПК (Решение № 261440 от 04.03.2021 г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. на СГС, II-А възз. състав, Решение № 24 от 10.01.2022 г. по в.гр.д. № 7108/2021 г. на СГС, III-Б възз. състав). Предвидената клауза е и неравноправна по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП, тъй като същата е необосновано висока с оглед общия размер на отпуснатия кредит. Основната цел на така уговорената такса е да доведе до неоснователно обогатяване на заемодателя за сметка на заемополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума. Процесната клауза не се явява индивидуално уговорена по смисъла на чл. 146, ал. 2 ЗЗП, тъй като е част от стандартни, изготвени предварително и типови условия на банката и кредитополучателят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. По делото липсват данни, че включването на спорната клауза в договора е в резултат на изричното ѝ предварително обсъждане и съгласие на потребителя по отношение на нейното съдържание, а доказателствената тежест в тази насока е била на ответното дружество с оглед правилото на чл. 146, ал. 4 ЗЗП. Приемането на клаузата от страна на потребителя не означава, че последният е имал възможността да влияе върху нейното съдържание, а индивидуално уговаряне е налице само тогава, когато потребителят е разполагал с възможността да определя, при преговори с търговеца, съдържанието на съответните клаузи. Поради тази причина процесната клауза не е индивидуално уговорена, а потребителят – ищец по делото – не е имал възможността да влияе върху съдържанието на оспорената разпоредба от договора за потребителски кредит (Решение № 571 от 1.03.2019 г. на САС по в. гр. д. № 3426/2018 г.; Решение № 4525 от 27.07.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 15694/2019 г.; Решение № 4510 от 24.07.2020 г. на СГС по гр. д. № 10263/2017 г.). Поради това, в настоящия случай не е приложима нормата на чл. 26 ал. 4 от ЗЗД и нищожността на посочената по-горе клауза от договора обуславя недействителността на целия договор. В заключение, съдът намира, че сключения между страните Договор за потребителски кредит от 15.6.2022г. следва да бъде прогласен за нищожен, на основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 22 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, поради противоречие със закона. Предвид изложеното, съдът намира, предявения иск, с който се иска да бъде прогласен за нищожен Договор за потребителски кредит № L300774 от 15.6.2022г. , сключен между „Юте Кредит

България“ЕООД и Р. Г. Д. на основание чл.26 ал.1 от ЗЗД вр.чл.22, вр.чл.11 и чл.19 ал.4 от ЗПК, за основателен и доказан. Доколкото съдът намира предявения главен иск за основателен, той не дължи произнасяне по предявения от ищеца евентуален иск за прогласяване за нищожна, като противоречаща на закона и добрите нрави на предвидена еднократна такса за разглеждане в размер на 389.88лева по Договор за потребителски кредит №L300774 от 15.6.2022г. , сключен между „Юте Кредит България“ЕООД и Р. Г. Д. .Поради това процесният договор на основание [чл. 22 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#) е нищожен, при което потребителят дължи само чистата стойност на кредита,претендирана частично от ищеца с първия насрещен иск. Останалите насрещни претенции за възнаградителна лихва и за лихва за забава се явяват неоснователни с оглед недействителността на целия договор.Ищецът е усвоил кредит от 1500 лв. на 15.6.2022 г., от която главница насрещният ищец претендира сумата от 1500 лв.Основателен е доводът на насрещния ищец, че същото вземане е станало предсрочно изискуемо, след като на ответника по насрещните искове е връчен препис от насрещната исковата молба, ведно с приложенията, както се приема в трайната практика на ВКС.Насрещният ищец не твърди, а по делото и не се представят доказателства за извършени плащания по договора.Поради това искът по [чл. 240, ал. 1 ЗЗД](#) е основателен за сумата от 1500 лв.Предвид изложеното, следва уважаване на иска по [чл. 26, ал. 1 ЗЗД](#) и на първия насрещен иск, както и отхвърляне на останалите насрещни искове като неоснователни.

По разноските

По иска по [чл. 26, ал. 1 ЗЗД](#)

На основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) ищецът има право на разноски от 93.40 лв. за заплатената от него държавна такса, а на основание чл. 38, ал. 2 ЗА съответното адвокатско дружество, в случая адв.М.-ПАК има право на сумата от 641 лв. - адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие и справка за регистрация по ДДС (чл. 7, ал. 2, т. 1 НМРАВ).В тази връзка възражението на ответника за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като това е минималното възнаграждение, предвид Наредбата.По насрещните искове На основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) ищецът има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете от 302 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на Договор за кредит № L300774 от 15.6.2022г. , сключен между „ЮтеКредит България" ЕООД, ЕИК 205559807, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Черковна № 38, офис 4

представлявано от управителя И.Х.К. и Р. Г. Д., ЕГН ***** от град
*****, на основание чл.26 а.1 от ЗЗД, като противоречащ
на императивните разпоредби на чл.22 от ЗПК вр.чл.11 ал.1 т.10 вр.чл.19 ал.4
от ЗПК.

ОСЪЖДА Р. Г. Д., ЕГН ***** от град *****,
да заплати на „ЮтеКредит България“ ЕООД, ЕИК 205559807, със седалище и
адрес на управление: гр. София, ул. Черковна № 38, офис 4 представлявано от
управителя И.Х.К. , сумата от 1500/хиляда и петстотин/ лева,представляваща
чистата стойност по кредита,ведно със законната лихва върху тази сума,
считано от 30.6.2023г. до окончателното изплащане, като отхвърля
насрещните искиове за претендираната възнаградителна лихва в размер на
64.66 лева / шестдесет и четири лева и шестдесет и шест стотинки/ за периода
от 15.07.2022 г. до 03.09.2023 г. ; изискуемо обезщетение за забава в размер
122.05 лева / сто двадесет и два лева и пет стотинки/ за периода от 15.07.2023
г. до 29.06.2023г. ; Такса в общ размер на 301 лева /триста и един лева/,
начислени съгласно чл.14.1.2. от Рамково споразумение част от Договор за
кредит, във връзка с чл.11, т.15, т.17 и чл.19, ал.3 от ЗПК.

ОСЪЖДА „ЮтеКредит България“ ЕООД, ЕИК 205559807, със седалище
и адрес на управление: гр. София, ул. Черковна № 38, офис 4 представлявано
от управителя И.Х.К. , да заплати на адв.М. В. М., пълномощник на ищеца Р.
Г. Д., ЕГН ***** от град ***** сумата в размер на
641/шестстотин четиридесет и един/ лева – адвокатски хонорар.

ОСЪЖДА „ЮтеКредит България“ ЕООД, ЕИК 205559807, със седалище
и адрес на управление: гр. София, ул. Черковна № 38, офис 4 представлявано
от управителя И.Х.К., да заплати на Р. Г. Д., ЕГН ***** от град
***** сумата в размер на 93.40/деветдесет и три лева и 40
ст./-деловодни разноски.

ОСЪЖДА Р. Г. Д., ЕГН ***** от град *****,
да заплати на „ЮтеКредит България“ ЕООД, ЕИК 205559807, със седалище и

адрес на управление: гр. София, ул. Черковна № 38, офис 4 представлявано от управителя И.Х.К. , сумата от 302/триста и два/ лева-юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от съобщението за неговото обявяване.

Съдия при Районен съд – Димитровград: _____